

[Lange.]

kastet Mæglingsforslaget, kom Regeringen ikke med et Forslag, der gik ud paa, at man skulde lovfæste Forligsmandsforslaget, da stillede Regeringen ikke Forslag om, at man skulde tage Parti for Arbejdsgivernes Standpunkt og gaa mod Arbejdernes. Da kom man med et Voldgiftsforslag. I 1934 blev Sagen afgjort ved Voldgift, og det var det, Rigsdagen tog Stilling til. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Der var intet Forligsmandsforslag!). Den højtærede Indenrigsminister afbryder og siger, at der var intet Forligsmandsforslag, men saa var der et Forslag, som Organisationerne var blevet enige om. (*Statsministeren og Indenrigsministeren*: Nej!). Den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) gjorde opmærksom paa, at Forslaget var anbefalet af den ene Part. Men i alt Fald: der blev i 1934 ikke truffet en Ordning, der svarer til den, man foreslaar her. Spørgsmaalet blev dengang afgjort paa samme Maade, som vi fra vor Side ønsker, den skulde afgøres paa i den nuværende Situation.

Jeg ved ikke, om der er nogen Mulighed for her i Tinget at naa til en Overenskomst om, at Afgørelsen skal træffes ved Voldgift. Dette vil jo være afgørende for, om Forslaget med nogen Nytte kan henvises til Behandling i et Udvalg. Jeg ved ikke, om den høje Regering ønsker ogsaa i dette Ting at tage det ensidige Standpunkt, at det kun er Arbejdernes Stilling, man tager Hensyn til, eller om Regeringen, ved at hele Spørgsmaalet underkastes en Voldgiftsbehandling, ogsaa vil have Medvirken fra det Parti, jeg her staaar som Ordfører for. Ligesom den ærede Ordfører for Venstre forstaaer jeg ikke, at man fra Regeringspartierne Side ønsker at bruge sin Magt — og den Magt maa vi jo erkende man har — til at gennemføre dette efter vor Mening ensidige Forslag. Jeg forstaaar heller ikke, at man ikke ønsker i en saa vanskelig Situation som denne at have en Tilslutning, som jo ogsaa for Regeringen maa betyde meget mere, en Tilslutning fra de fire Partier, der er repræsenterede her i Tinget. Jeg skal derfor slutte med at spørge den højtærede Statsminister, om man er villig til gennem en Udvalgsbehandling at optage en Forhandling om, at denne Konflikt løses gennem en Voldgiftsavgørelse.

Gunnar Fog-Petersen: Det er, som almindelig bekendt, ikke første Gang, Rigsdagen skal afgøre en Strid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Folkets Lovgivningsrepræsentation er efterhaanden blevet den

Domstol, der i disse Stridigheder, naar ingen anden Udvej findes, siger det afgørende Ord og fastslaar, hvad der skal være Lov og Orden i Landet, og naar man fra begge de stridende Parters Side den ene Gang efter den anden ser, at Sagen faar denne Udgang, fører det let til, at man staaar saa stejlt paa hver sit, at Enighed ikke opnaas; man fristes til at ræsonnere som saa: kan vi ikke blive enige, kan Rigsdagen jo endelig klare det for os. Det er ogsaa det, der sandsynligvis er sket her, og i hvert Fald det, som den store Almenhed venter af Rigsdagen i denne Situation.

Det er blevet hævdet fra anden Side, at denne Sag burde løses ved en Voldgift, og Det radikale Venstre har som bekendt den Opfattelse, at dette principielt er det rigtige. Men det er for os ikke afgørende i en snæver Situation som denne at ride paa Principper. Det, der er det ene afgørende, er at faa Sagen bragt i Orden i Tide. Vi tager ikke Stilling til, om det er for meget eller for lidt, der ydes. Heller ikke undersøger vi, om de, der skal være med til at betale Lønningerne, i mange Tilfælde skulde være daarligere stilled end dem, der modtager dem. I den Katekismusundervisning, jeg i sin Tid fik, stod der i øvrigt ikke noget om, at den, der er Lønbetaler, altid skulde have mere end den, der er Lønmodtager. Det kan lige saa godt være det ene som det andet. Men der skal naturligvis være Sikkerhed for, at Lønningerne kan betales; og det er der i dette Tilfælde. De Lønforandringer, det her drejer sig om, betyder ikke noget revolutionært. Det ligger alt sammen inden for Rammer, som ikke kan slaa noget i Stykker; det ligger i Niveau med, hvad man er vant til, hvad der er indarbejdet, og hvad man, uden at blive generet deraf, vilde være i Stand til at acceptere til begge Sider. Saa vidt det er oplyst for mig, har Ledelsen for Slagterierne staaet saaledes, da de forelagde Sagen for deres Delegeretmøde, at de hverken har tilraadet eller fraaadt. I Almindelighed skal der være sagt, at man fandt, at Forslaget laa for langt til den ene Side. Men just en saadan Betragtning er Udtryk for den almindelige Anskuelse, jeg her har gjort gældende vedrørende Lønspørgsmaalet. Jeg maa derfor finde det fuldt forsvarligt at følge den høje Regering og vedtage det foreliggende Lovforslag, og jeg tror heller ikke, der er andet at gøre i en saadan Situation end at følge Forligsmanden og gøre hans Forslag til Lov. At det sker, kan ikke komme som en Overraskelse for nogen, hverken uden for eller inden for denne Sal, thi det er faktisk det,